

Arrest

nr. 173 153 van 12 augustus 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt van 20 september 2012 en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 20 september 2012.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 januari 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN DE SIJPE, die *loco* advocaat H. LEUNG verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 oktober 2009 dient de verzoekende partij een eerste aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 september 2010 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

Op 6 juni 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis gebracht

Op 12 maart 2012 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd. Dit is de eerste bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd is:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 12.03.2012 werd ingediend door:

*M., R. (...) (R.R. 670000000203)
nationaliteit: Marokko
geboren te (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, verwijst betrokkene naar de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat al haar broers en zussen in België en/of Frankrijk verblijven en dat zij momenteel inwoont bij haar broer O(...). Ook beweert zij dat zij niemand meer heeft in Marokko. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

Bovendien verklaart betrokkene zelf dat haar broer haar financieel steunde tijdens haar verblijf in Marokko. Betrokkene toont niet aan dat haar broer dit niet langer wil/kan doen in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie.

Vervolgens lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene een “certificat de vie collectif” voorlegt. Hieruit blijkt dat betrokkene nog 9 andere broers en/of zussen heeft. In de regularisatieaanvraag vermeld betrokkene echter slechts 7 namen van broers en/of zussen die in Frankrijk en/of België verblijven (S(...), A(...),

F.(...), O.(...), M.(...), M.(...) en Y.(...). Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar twee, niet vermelde broers, nl. M'h.(...) en Mi.(...) niet in Marokko zouden verblijven. De loutere vermelding dat betrokkene niemand meer zou hebben in haar land van herkomst volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen om haar bewering, dat zij helemaal geen familie meer zou hebben in Marokko, te staven.

De overige elementen (betrokkene verblijft sedert september 2005 in België, heeft zich ingeschreven om Nederlandse lessen te volgen, heeft een vriendenkring, is werkwillig en legt een arbeidsovereenkomst en getuigenverklaringen voor) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase van het onderzoek niet behandeld. Immers, de Raad van State stelt: "Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, (...), de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr 198.769)". De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene over geen woonst zou beschikken in Marokko niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."

Op 20 september 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

"In uitvoering van de beslissing van Grieten Wim, Administratief-assistent, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
M.(...), R.(...) geboren te (...) op (...), nationaliteit: Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :
Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

X 1° zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum. "

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Gelet op het gegeven dat de middelen op mekaar voortbouwen worden ze samen besproken.

2.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Doordat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart omdat de instructie dd. 19.07.2009 door de Raad van State werd vernietigd bij arrest dd. 198.769 dd. 09.12.2009 en arrest 215.571 dd. 05.10.2011 en dat bijgevolg de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn; omdat de Staatssecretaris van oordeel is dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone

omstandigheid uitmaken die rechtvaardigen dat verzoekster de regularisatieaanvraag niet kan indienen via de gewone *procédure*, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, en omdat de Staatssecretaris ook heeft geoordeeld dat het feit dat de broers en zussen van verzoekster in België en Frankrijk verblijven, en dat verzoekster in Marokko geen enkele familie meer heeft geen reden is om de regularisatieaanvraag niet haar land van herkomst in te dienen; omdat de Staatssecretaris verder stelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie meer heeft in Marokko, omdat uit het door verzoekster overgemaakte "certificat de collectif" blijkt dat verzoekster nog 9 andere broers en zussen heeft en dat in de regularisatieaanvraag van verzoekster slechts sprake is van 7 broers en zussen.

Terwijl het indienen van de regularisatieaanvraag, of het nu vanuit België of vanuit het land van herkomst gebeurt, een loutere formaliteit is.

Terwijl het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in art. 9,2° lid VW en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staat tot het beoogde doen en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter ingeval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 derde lid Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term '*circonstances exceptionnelles*' gelezen moet worden als '*circonstances extraordinaires*' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Dat de Raad van State inderdaad verder bepaalde in haar arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v. St., 1998, 69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen.

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9°2 lid Vw. En anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling "buitengewoon" nadelig voor de betrokkene en kan verzoeker buitengewone omstandigheden inroepen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatrieerd worden.

De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden wordt beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt behandeld en niet op het moment dat de aanvraag werd ingediend.

Dat verzoekster tijdens haar 7 jaar verblijf in België haar familieleven in België, bij haar familie heeft uitgebouwd.

Dat men zeer goed weet dat indien verzoekster terug naar haar land van herkomst zou moeten gaan om een loutere formaliteit te vervullen, namelijk het indienen van een regularisatieaanvraag, terwijl zij al meer dan 7 jaar in België woont, geïntegreerd is, en momenteel een cursus Nederlands volgt, dat verzoekster gescheiden wordt van haar familie, en dat zij zeer moeilijk, zometeen onmogelijk, nog naar België zal kunnen komen en dat verzoekster derhalve een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel lijdt.

Dat verzoekster verklaart betreffende de vermelding van 9 broers en zussen terwijl er in de regularisatieaanvraag slechts sprake was van 7 broers en zussen: één broer is overleden en 1 zus woont inmiddels ook in Frankrijk.

Verzoekster zal in de loop van de procédure de nodige stukken voorleggen.
Dat de Staatssecretaris in ieder geval art.8 EVRM heeft geschonden.
Dat het eerste middel ernstig is.

2.2.2. Tweede middel schending van het redelijkheidsbeginsel

Doordat de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in de bestreden beslissing de regularisatieaanvraag van verzoekster onontvankelijk verklaart omdat de instructie dd. 19.07.2009 door de Raad van State werd vernietigd bij arrest dd. 198.769 dd. 09.12.2009 en arrest 215.571 dd. 05.10.2011 en dat bijgevolg de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn; omdat de Staatssecretaris van oordeel is dat de door verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid uitmaken die rechtvaardigen dat verzoekster de regularisatieaanvraag niet kan indienen via de gewone procédure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, en omdat de Staatssecretaris ook heeft geoordeeld dat het feit dat de broers en zussen van verzoekster in België en Frankrijk verblijven, en dat verzoekster in Marokko geen enkele familie meer heeft geen reden is om de regularisatieaanvraag niet haar land van herkomst in te dienen; omdat de Staatssecretaris verder stelt dat het onwaarschijnlijk is dat verzoekster geen familie meer heeft in Marokko, omdat uit het door verzoekster overgemaakte "certificat de collectif" blijkt dat verzoekster nog 9 andere broers en zussen heeft en dat in de regularisatieaanvraag van verzoekster slechts sprake is van 7 broers en zussen.

Terwijl het indienen van de regularisatieaanvraag, of het nu vanuit België of vanuit het land van herkomst gebeurt, een loutere formaliteit is.

Terwijl het leven van een mens primeert op het vervullen van een formaliteit (namelijk deze aanvraag richten via de Belgische Ambassade of Consulaat uit het land van herkomst).

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in art. 9,2°lid VW en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staat tot het beoogde doen en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen.

Volgens de algemene regel van artikel 9 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft. Echter ingeval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 9 derde lid Vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4, p. 385). Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkene.

Dat de Raad van State inderdaad verder bepaalde in haar arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v. St., 1998, 69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat: "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar haar land van herkomst of naar een land waar zij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen.

Dat men steeds een belangenafweging dient te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9°2 lid Vw. En anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval. Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling "buitengewoon" nadelig voor de betrokkene en kan verzoeker buitengewone omstandigheden inroepen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf, op voorwaarde dat deze zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door opzettelijk een situatie te creëren waardoor hij moeilijk kan gerepatrieerd worden.

De aanwezigheid van buitengewone omstandigheden wordt beoordeeld op het moment dat de aanvraag wordt behandeld en niet op het moment dat de aanvraag werd ingediend.

Dat verzoekster tijdens haar 7 jaar verblijf in België haar familieleven in België, bij haar familie heeft uitgebouwd.

Dat men zeer goed weet dat indien verzoekster terug naar haar land van herkomst zou moeten gaan om een loutere formaliteit te vervullen, namelijk het indienen van een regularisatieaanvraag, terwijl zij al meer dan 7 jaar in België woont, geïntegreerd is, en momenteel een cursus Nederlands volgt, dat verzoekster gescheiden wordt van haar familie, en dat zij zeer moeilijk, zoniet onmogelijk, nog naar België zal kunnen komen en dat verzoekster derhalve een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel lijdt.

Dat verzoekster verklaart betreffende de vermelding van 9 broers en zussen terwijl er in de regularisatieaanvraag slechts sprake was van 7 broers en zussen: één broer is overleden en 1 zus woont inmiddels ook in Frankrijk.

Verzoekster zal in de loop van de procédure de nodige stukken voorleggen.

Dat de Staatsecretaris in ieder geval het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

Dat het middel ernstig is."

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

"In een eerste middel haalt verzoekster de schending aan van artikel 8 EVRM.

Verzoekster stelt dat het indienen ' van een regularisatieaanvraag een loutere formaliteit is, ongeacht of de aanvraag in België of het buitenland gedaan wordt en dat het leven van de mens primeert op het vervullen van een formaliteit.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een gunst is doch geen recht, met andere woorden het is een uitzonderingsprocedure.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet stelt dat enkel in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Onder buitengewone omstandigheden worden, overeenkomstig de rechtspraak van de Raad van state verstaan, de omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

De bewijslast ligt bij verzoekers, zoals ook wordt aangegeven in de rechtspraak van Uw Raad:

"Net zoals ieder ander bestuurde die om een toelating vraagt, moet aantonen dat deze gerechtvaardigd is, rust op de verzoekende partijen de bewijslast voor het aantonen dat er in hun hoofde buitengewone omstandigheden bestaan. Bij de beoordeling van deze aangevoerde omstandigheden heeft het beslissende bestuur een ruime appreciatiebevoegdheid waarop de Raad enkel vermag een marginaal wettigheidscontrole uit te oefenen." (RvV, nr.11657, 23 mei 2008)

De vreemdeling dient in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak, de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom die in België en niet in het buitenland, is ingediend.

Verzoekster toont niet aan de hand van concrete elementen aan waarom zij haar regularisatieaanvraag niet via de normale procédure kan indienen.

In zoverre verzoekster de schending van artikel 8 EVRM aanhaalt merkt verwerende partij op dat een voldoende en duidelijke omschrijving ontbreekt van de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden.

Ten overvloede merkt verwerende partij op dat een tijdelijke scheiding geen schending van artikel 8 EVRM uitmaakt en verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad:

"De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening aan de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM . Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zich zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg

onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (RvV 9 februari 2010, nr. 38 367)

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond.

In een tweede middel haalt verzoekster de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekster beperkt zich tot een loutere opsomming van feitelijke gegevens die zij eveneens heeft aangehaald om de eventuele schending van artikel 8 EVRM trachten aan te tonen.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de keuze die een bestuur maakt in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid, zoals in casu het geval, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen.

Met andere woorden om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1 999, nr. 82.301 ; (RW nr. 9420 van 31 maart 2008)

Het tweede middel is ongegrond."

2.1.3. De Raad kan als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het raam van de uitoefening van zijn wettelijk toezicht niet bevoegd is om zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624).

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland."

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)"

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet

blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of de aanvraag van de verzoekende partij wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. De verzoekende partij stelt terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De eerste bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In haar aanvraag gaf de verzoekende partij vooreerst een theoretische uiteenzetting omtrent het begrip buitengewone omstandigheid. Vervolgens stelde de verzoekende partij dat: *“In het concrete geval is het dat verzoeker als enige van de familie in Marokko is achtergebleven. Al haar broers en zussen wonen reeds geruime tijd in België of Frankrijk. Zij was de enige die in Marokko was achtergebleven om voor de ouders te zorgen. Na hun overlijden kwam zij alleen te staan. Verzoeker kon enkel en alleen overleven door de giften van haar familie in het buitenland. Verzoeker heeft geen woonst meer in Marokko, noch familie waarbij ze terecht kan.*

Het is duidelijk dat een terugleiding naar het land van herkomst niet in verhouding staat met het doel dat men wilt bereiken. Enkel en alleen omwille van een louter administratieve formaliteit eisen dat een machtiging wordt aangevraagd in het land van herkomst terwijl verzoeker reeds zes jaar lang in België woont, is buiten proportie.”

In haar aanvraag heeft de verzoekende partij zich niet uitdrukkelijk beroepen op artikel 8 van het EVRM. Bijgevolg kan ze de verwerende partij niet verwijten hieromtrent niet uitdrukkelijk te hebben gemotiveerd in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing bevat wel een motivering omtrent het ingeroepen gezinsleven van de verzoekende partij:

“Betrokkene beweert dat al haar broers en zussen in België en/of Frankrijk verblijven en dat zij momenteel inwoont bij haar broer O. (...). Ook beweert zij dat zij niemand meer heeft in Marokko. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Bovendien verklaart betrokkene zelf dat haar broer haar financieel steunde tijdens haar verblijf in Marokko. Betrokkene toont niet aan dat haar broer dit niet langer wil/kan doen in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Vervolgens lijkt het onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot regularisatie. Betrokkene verbleef immers ruim 35 jaar in Marokko en haar verblijf in België en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Ook dient er opgemerkt te worden dat betrokkene een “certificat de vie collectif” voorlegt. Hieruit blijkt dat betrokkene nog 9 andere broers en/of zussen heeft. In de regularisatieaanvraag vermeldt betrokkene echter slechts 7 namen van broers en/of zussen die in Frankrijk en/of België verblijven (S.(...), A.(...), F.(...), Q. (...), M. (...), M. (...) en Y. (...)). Betrokkene legt geen bewijzen voor dat haar twee, niet vermelde broers, nl. M'. (...) en M. (...) niet in Marokko zouden verblijven. De loutere vermelding dat betrokkene niemand meer zou hebben in haar land van herkomst volstaat niet om als buitengewone

omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkene dient op zijn minst een begin van bewijs voor te leggen om haar bewering, dat zij helemaal geen familie meer zou hebben in Marokko, te staven."

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van de verblijfsaanvraag van verzoekende partij rekening werd gehouden met haar gezinsleven en dat een belangenafweging en proportionaliteitstoets in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet hebben plaatsgevonden, waarbij werd nagegaan of het gezinsleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid, die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België, rechtvaardigt. De gemachtigde argumenteerde dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Deze verplichting betekent geen breuk van de familiale relaties doch enkel een eventuele tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder motiveert de verwerende partij dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij in Marokko niet meer financieel kan worden ondersteund door familieleden in het buitenland, dat het onwaarschijnlijk is dat zij in Marokko bij niemand terecht zou kunnen, aangezien zij er ruim 35 jaar heeft verbleven en zij bovendien niet aantoont dat zij helemaal geen familie meer zou hebben in Marokko.

Aangezien de verplichting om de aanvraag in het buitenland in te dienen enkel een tijdelijke scheiding met zich brengt, is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat een buitengewone omstandigheid niet wordt aangetoond. Het feit dat de verzoekende partij al meer dan zeven jaar in België woont en haar familieleden hier heeft opgebouwd, dat zij hier geïntegreerd is en momenteel een cursus Nederlands volgt, doet hieraan geen afbreuk. Zij toont hiermee niet aan dat de tijdelijke scheiding een breuk van haar familiale relaties met zich mee zou brengen. De stelling dat verzoekende partij zeer moeilijk, zo niet onmogelijk terug naar België zal kunnen komen en dat zij derhalve *"een ernstig en moeilijk te herstellen ernstig nadeel lijdt"*, betreft een loutere bewering waarmee verzoekende partij evenmin aantoont dat in haar geval door een tijdelijke scheiding, de gezinsbanden met haar familieleden onherstelbaar worden beschadigd, zodat er sprake zou zijn van een omstandigheid die het bijzonder moeilijk dan wel onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de aanvraag om verblijfsmachtiging niet dat verzoekende partij enige bezorgdheid uitte omtrent de gevolgen van een tijdelijke scheiding voor het in België beleefde gezinsleven met haar familieleden. Zij haalt immers als buitengewone omstandigheid aan dat zij niet kan terugkeren naar haar land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen aangezien al haar familieleden zich in België/Frankrijk bevinden en zij bijgevolg bij niemand meer terecht kan in Marokko. Waar verzoekende partij nog preciseert dat één broer in Marokko ondertussen is overleden en dat één zus inmiddels ook in Frankrijk woont, waarmee zij tracht aan te tonen dat zij – ondertussen – werkelijk geen familie meer heeft in Marokko, merkt de Raad op dat, daargelaten de vaststelling dat het loutere beweringen betreft, hiermee geen afbreuk wordt gedaan aan de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij, op het moment dat de bestreden beslissing werd genomen, niet heeft aangetoond dat zij helemaal geen familie meer had in Marokko. Daarbij wordt in de bestreden beslissing eveneens opgemerkt dat verzoekende partij ruim 35 jaar in haar land van herkomst heeft verbleven, waardoor het zeer onwaarschijnlijk wordt geacht dat zij er bij niemand, ook niet bij vrienden of kennissen, terecht zou kunnen.

Voorts wordt in de bestreden beslissing ook gewezen op het gegeven dat de verzoekende partij beroep kan doen op IOM. De bestreden beslissing stelt: *"Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige (financiële) steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en re-integratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene over geen woonst zou beschikken in Marokko niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid."* Voormelde motivering wordt niet weerlegd door de verzoekende partij.

De eerste bestreden beslissing heeft enkel tot gevolg dat verzoekende partij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de

verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens toont de verzoekende partij dit niet aan. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekende partij in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar familieleden en de relatie met hen verder te onderhouden.

In de eerste bestreden beslissing wordt dan ook op goede gronden gesteld dat *“de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven”*.

Er moet tenslotte worden benadrukt dat deze eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend. Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezins- en privéleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om een verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid, van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg verder plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst. Daarbij dient nog te worden opgemerkt dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

In casu wordt geen verblijf ten gronde geweigerd, maar wordt in de bestreden onontvankelijkheidsbeslissing enkel gesteld dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die rechtvaardigen dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en van het redelijkheidsbeginsel wordt in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekende partij beperkt zich voorts tot een theoretische uiteenzetting over het begrip “buitengewone omstandigheden”. Zij stelt dat steeds een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften “*voorzien in art.9.2°lid VW en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval*” en dat “*wanneer die ongemakken niet in verhouding staat tot het beoogde doen en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling ‘buitengewoon’ nadelig voor de betrokkene en kan hij buitengewone omstandigheden inroepen*”. Zij toont met haar louter theoretisch betoog echter niet aan dat de gemachtigde een onjuiste toepassing heeft gemaakt van het begrip “buitengewone omstandigheden”, zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Noch toont zij hiermee een schending van het redelijkheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel aan.

In zoverre verzoekende partij verwijst naar haar lang verblijf in België, haar integratie in België en het feit dat zij Nederlands leert als buitengewone omstandigheid op zich, stelt de Raad vast dat deze elementen werden besproken in de bestreden beslissing. De gemachtigde heeft dienaangaande gemotiveerd dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. *In casu* maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat voormelde elementen een omstandigheid vormen die het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maakt om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Gelet op het voorgaande wordt een schending van het redelijkheidsbeginsel, en het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel als toepassing ervan, evenmin aannemelijk gemaakt.

Er worden verder geen middelen aangevoerd tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. RYCKASEYS